

Dar a fost că, în zilele acelea, ...

»El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți« (2 Corinteni 8,9)

Hristos a ales un staul, ca să poată să Se identifice cu cei slabi. El nu a căutat nici comoditate și nici asigurare din partea lumii acesteia. Isus a fost chiar din primul moment expus pericolelor din lume, și așa a rămas, până când ea L-a pus pe cruce. El a ales locul cel mai de jos, pentru ca tu să poți avea locul cel mai înalt.

Introducere

Este începutul lunii decembrie, și după o zi încordată mergem cu mașina spre casă. Când a trebuit să ne oprim la un semafor, a trebuit să râdem. Orașul a agățat lumini îndelungul locurilor de parcare și ele luminează ca semaforul; roșu și verde. În farmacie atârână cu prost gust urarea „Crăciun fericit”, scrisă cu litere în roșu și alb din bețișoare de zahăr. Pe unii copaci tăiați cu grijă strălucesc lumânări electrice și întregesc astfel tabloul.

Este timpul crăciunului. Cu toate că a venit cu mult stres, ne bucurăm totuși că el vine fără oprire și dăruiește un punct culminant anului care a trecut. Ascultăm din nou vechile noastre cântece plăcute. Vizităm membrii familiei și sărbătorim împreună cu prietenii. În timp ce lumea noastră aleargă cu grăbire în întâmpinarea unui viitor nesigur, crăciunul este un cablu de susținere, care ne leagă cu trecutul.

Semaforul se schimbă pe verde și noi cotim pe strada principală în direcția primăriei. După o zi de viață publică ea stă acum întunecată și goală. Dar gazonul din fața primăriei este iluminat. Când am trecut pe lângă clădirea monumentală, am văzut cât era de frumos iluminată: o masă colorată cu imaginea unui staul, aproape în mărime naturală, în fața lui figura unei fecioare în haine lungi fluturând, care se pleacă peste un nou născut.

Copilul doarme într-o iesle, și în apropiere sunt mai multe animale din ghiș: un măgar, câteva oi, un bou. Și tatăl este acolo, și împreună cu ei câțiva oameni, care se văd că sunt păstori, și mari demnitari arabi, care aduc daruri. Și peste toți vedem figurile multor îngeri, care sunt iluminate de proiectoare și care par să cânte.

Când ne-am apropiat de această scenă am mers mai încet, căci voiam s-o privim mai exact. Desigur o scenă de iesle. Cine nu putea să recunoască oamenii din cunoscuta istorisire a crăciunului? Mulți dintre noi s-au îmbrăcat odinioară în haine de păstor sau de magi, deoarece la școală sau la biserică am luat parte la jocurile legate de iesle.

Dar un gând fugitiv ne face să aruncăm privirea pe reprezentarea de pe casa primăriei: nu a scris ceva în ziar despre această scenă a ieslei? Da, acum ne amintim. Unii locuitori nu vor această decorație. Se afirmă, că pe terenurile publice nu este voie să se așeze niciun fel de simboluri religioase. Unii concetățeni au fost desigur împotriva acestei păreri, căci ei afirmau, că aici este vorba de o tradiție a orașului și nimeni nu s-a poticnit de această scenă pașnică.

În afară de aceasta sunt anumite tulburări, dacă magazinele au voie să aibă pomi de crăciun, și dacă nu este mai bine ca ei să fie numiți „pomi de sărbătoare”. La o privire mai atentă se pare ca de ambele părți ale acestei dezbateri cu privire la crăciun și la scena ieslei să fie emoții încordate. Ce provocă această ceartă cu privire la Maria, Iosif și Copilașul lor? Pentru mulți oameni ei sunt numai simboluri, o parte a educației lor religioase și amintiri din copilărie, imagini de pe o carte de crăciun. *De ce tocmai scena ieslei?*

Călăuziți de un impuls interior ne oprim într-o parcare și coborâm, afară în aerul rece. Mergem spre ieslea de pe gazonul dinaintea clădirii primăriei și ne gândim la ceea ce se prezintă ochilor noștri. Pentru prima dată suntem cuprinși de întrebări. De ce Copilul acesta S-a născut într-o iesle? De ce păstori, îngeri și magi? De ce a fost aleasă această femeie Maria, ca să devină persoana cea mai cunoscută și mult iubită din istorie?

Dar cele mai multe întrebări sunt cu privire la Copilul din scenă. Nașterea Lui a fost – cât a trecut de atunci? - acum aproximativ 2000 de ani. Isus a fost Numele Lui, și El a fost sărac. Probabil că vă aduceți aminte din trecut despre un text despre El, care spune, că acest bărbat nu a călătorit niciodată în afara patriei Lui, nu a avut nicio funcție, nici familie proprie și nu scris nicio carte. Și totuși, așa se spunea în continuare, cu toate acestea această „Viață” a lucrat mai mult decât toate armatele, flotele și împărățiile istoriei.

Este adevărat aceasta? Și dacă da – *de ce?*

În această carte mică vrem să ne ocupăm cu răspunsurile la aceste întrebări. Pentru aceasta trebuie să facem exact ce au făcut păstorii, magii și chiar Maria și Iosif. Trebuie să călătorim la Betleem. Cu toate că au trecut mulți ani și ieslea a dispărut de mult, trebuie să ne îndreptăm privirea prin negura vremii spre Copilul, căruia I s-au închinat păstorii. Noi trebuie să răspundem la toate întrebările care ne vin cu privire la acest eveniment istoric, care pentru mulți oameni înseamnă foarte mult.

Apoi, după ce am pus întrebările cu privire la acest eveniment, mai rămâne o singură întrebare: *Ce ne interesează pe noi aceasta?* Ce înseamnă Isus pentru noi? Trebuie să se vadă în viața noastră frumusețea scenei ieslei, așa cum se arăta ea pe gazonul primăriei? Sau este vorba numai de un eveniment istoric de demult, de o superstiție foarte veche, o poveste rămasă din zilele copilăriei? Trebuie să fim gata, să ne punem aceste întrebări și să dăm răspunsuri cinstit și satisfăcătoare.

Această călătorie ne va conduce la un loc îndepărtat și într-un timp, care altfel ar fi fost uitat. Trebuie să învățăm ceva despre poporul din care descindea Isus, și despre romanii, care au ocupat Israelul. Vom învăța ceva despre păstori și despre acești magi fascinanți.

Vrem să ne îndreptăm acum gândurile spre timpul de acum două milenii, spre schimbarea istorică a timpului. Este vorba de un oraș mic dintr-o provincie izolată a Iudeii. Sunt zvonuri, că acolo s-ar fi petrecut minuni într-o noapte. Ești gata să afli ceva despre aceste minuni?

Păstorii au spus: *»Heidem să mergem până la Betleem, și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul«* (Luca 2,15). Privește aceasta ca o invitație pentru o călătorie deosebită spre o priveliște uimitoare, cu mult timp în urmă, în zilele împărăției romane. Ești gata pentru această călătorie?

Pentru ce profeții?

Timpul este o taină. În fiecare zi trăim în el și cu el, de aceea nu ne putem imagina o viață în afara timpului, în care să privim din exterior spre interior. Timpul trece în marș pe lângă noi, clipă după clipă, an după an. El lasă în noi urme mai multe decât lăsam noi în el.

Imaginați-vă, dumneavoastră stați la o depărtare de câțiva kilometri de un lanț de munți, care se cheamă timp. Admirați lanțul de munți maiestuoși, care se întinde de la movilele din apus și până la dealurile din răsărit. Dar dacă nu ați fi la această depărtare, dacă ați sta pe unul din munți, atunci ați putea vedea numai împrejurimile în care vă aflați.

Dumnezeu ne privește *din afara* lanțului muntos, care se numește timp. El vede trecutul, prezentul și viitorul într-o linie continuă. Și atâta timp cât noi călătorim prin această viață, de la un urcuș la altul, nu avem această perspectivă – cu câteva excepții: a bărbaților și femeilor, care sunt cunoscuți ca *profeți*.

Dumnezeu dă multe daruri uimitoare. El dă unora înțelepciune din belșug, altora le dă o inimă plină de dragoste. Și unii au primit de la El posibilitatea să recunoască contururi clare în ceața viitorului. Oamenii cu aceste daruri au fost totdeauna oameni, care au fost ascultători de Dumnezeu. De ce i-a lăsat El să vadă ceea ce va veni?

Deoarece El ne iubește și vrea să ne lase să știm, ce este înaintea noastră, fie că prin aceasta El vrea să ne încurajeze, sau să ne atenționeze. Misiunea centrală a unui profet nu este în primul rând aceea de a prezice viitorul, ci de a predica. El vorbește mai mult despre prezent, decât despre viitor.

Și cu toate acestea profeții Vechiului Testament au vorbit deseori despre un Salvator din viitor. Fiecare pagină, începând cu cartea Geneza și până la Maleahi, pare să foșnească de așteptarea încordată a venirii Sale. Cărțile Bibliei au fost scrise de mulți autori diferiți, și în diferite timpuri, și pe parcursul a multor secole. Ceea ce lega pe acești cititori și scriitori unul de altul era identitatea lor ca popor deosebit, pe care Dumnezeu l-a prețuit cu adevărat. Prin acest popor deosebit, un popor foarte mic, cu numele Israel, a vrut Dumnezeu să arate lumii dragostea Sa. Dar acest popor a trebuit să aibă parte de timpuri de durere și deznădejde. Deoarece israeliții trăiau într-unul din ținuturile înconjurate de cele mai multe lupte, ei au fost deseori atacați – de filistenii, de babilonieni și în cele din urmă de romani. Zidurile lor, casele lor și Templul au fost construite, dărâmate de dușmani și iarăși reconstruite.

În cele din urmă Israelul a devenit un popor pe moarte, plin de dezorientare și deznădejde. Pe acest fundal a început *epoca profeților*. Mulți iudei au fost duși în captivitate. Unii dintre ei și-au pierdut în exil simțul identității naționale. Mulți au devenit cinici, necredincioși și amărâți. Fiecare dorea după timpul minunat al împăraților din trecut – David și Solomon în toată slava lor.

În această situație profeții – bărbați ca Isaia, Ieremia și Mica – au chemat poporul să păstreze credința. Mesajul lor era: *așteptați un alt Împărat. El va fi cel mai mare Împărat din toate timpurile, și El va sfârși pentru totdeauna lupta noastră.*

Exact în acest moment, în care poporul avea cea mai mare nevoie de speranță, Dumnezeu a trimis purtători de cuvânt, ca să le dea gustul anticipat al unui viitor mai bun. În cuvintele și faptele profeților se găseau aluzii cu privire la un Salvator – un Împărat, care va salva pe poporul Său și îl va aduce înapoi la Dumnezeu. Pe Acesta ei l-au numit *Mesia* Cel făgăduit. Realmente sunt în scrierile ebraice mai mult de trei sute de indicii concrete cu privire la El.

Aceste indicii au fost la început enigmatice. Isaia a spus, că acest Salvator deosebit Se va naște dintr-o fecioară (Isaia 7,14). Ce copil s-a născut vreodată în felul acesta?

Și Mica a făcut o precizare, care a fost exactă și surprinzătoare. El a vestit, că Împăratul se va naște în orașelul Betleem. În profeție se spune:

»*Și tu Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri*

străvechi, până în zilele veșniciei» (Mica 5,2). Din aceasta rezultă, că Mesia nu va fi îngrădit de granițele timpului. El va veni din »zilele veșniciei«.

Sunt indici, care se referă la o lucrare de învățare, de vindecare și de facerea de minuni. Este vorba de un Bărbat, care va fi recunoscut public, dar care apoi va fi »disprețuit și părăsit de oameni, Om al durerii și obișnuit cu suferința« (Isaia 53,3). Sunt indicii uimitoare cu privire la o răstignire din partea unui om, care nu a cunoscut astfel de execuție (Psalmul 22).

Isaia a încheiat cu cuvintele: »Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți« (Isaia 53,5).

Poporul Israel putea să spera la timpuri mai bune, inclusiv la iertarea din partea lui Dumnezeu, pe care ei L-au părăsit. Împăratul care va veni va dovedi că Dumnezeu nu a părăsit niciodată pe poporul Său.

Cel mai uimitor a fost misiunea lui Mesia, care va veni. Dumnezeu a spus: »Este prea puțin lucru să fii Robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului« (Isaia 49,6).

Vedeți tabloul, care se conturează? Este ca și cum diferiți artiști, independent unul de altul, așează la un loc pietrele de mozaic – cu rezultatul, că fragmentele lor au constituit o capodoperă și apoi a luat naștere portretul minunat al unui Împărat, pe care noi urma apoi să-L cunoaștem ca fiind Isus Hristos.

Aproape toate din cele mai mult de 300 de profeții s-au împlinit deja (puține dintre ele se vor împlini abia în viitor).

Isus a corespuns în tot ce a fost profețit despre El. Un matematician a calculat, că probabilitatea ca o singură persoană să îplinească numai 60 din aceste profeții este de 1 la 10^{157} – aceasta este 1 urmat de 157 de zerouri.

De ce profețiile? Ele ne arată că Isus a fost într-adevăr un Om ca și noi, dar a fost Unul, a cărui »obârșie este din veșnicii«. Dacă citim profețiile, atunci vedem întreg lanțul de munți într-o panoramă care oprește respirația. Vedem un Dumnezeu minunat, care pe parcursul timpului Își duce planurile la îndeplinire în cel mai mic detaliu – cu răbdare și credincioșie. Știm, că El este un Dumnezeu în care te poți încrede, și că Isus este un Mesia, care îplinește toate speranțele noastre.

Întrebări la această temă

- Vă influențează viața, când știți, că nașterea lui Isus îplinește profeții, care au fost făcute cu sute de ani mai înainte? Cum o influențează?
- Care din cele șase profeții amintite în acest capitol este pentru dumneavoastră cea mai impresionantă? De ce?
- Pentru meditarea în continuare: citiți aceste locuri pereche din Biblie, care s-au împlinit la prima venire a lui Isus: Isaia 9,6 și Luca 1,32-33; Isaia 53,12 și Matei 27,38; Zaharia 6,13 și Evrei 7,24-25.

De ce Dumnezeu a devenit Om?

La început a fost Dumnezeu, și deoarece El era Dumnezeu, El a creat.

Creația lui Dumnezeu reflectă măreția Sa. El a creat un univers cu dimensiuni infinite. El a semănat stele și galaxii. Mărima macrocosmosului corespunde complexității imense a microcosmosului atomilor și moleculelor. Dimensiunea artei sale – culoarea sa, zgomotele sale, liniștea sa – sunt reflecția bogăției puterii și dragostei Sale.

Dar Dumnezeu a vrut mai mult decât **lumi**, de aceea El a creat **ființe** – *viața*. El S-a îndreptat spre lumea Lui deosebită, pământul, și a umplut-o cu plante și animale, uriașe și foarte mici – o împărăție care se mișcă și respiră, da, chiar făpturi care gândesc, într-o multitudine de forme: copaci mamut gigantici, care au supraviețuit douăzeci de secole, și musculițe filigram, a căror viață începe într-o zi și se termină într-o zi.

Dar Dumnezeu a vrut mai mult decât **viață**, El a vrut **dragoste** – prietenie, de aceea a creat omenirea. Ea trebuia să devină încununarea lucrării Sale: un fel de viață, care trebuia să reflecte Ființa Sa. Stânci și copaci, stele și balene – toate erau minunate, dar ele nu erau copiii Lui. Bărbați și femei, așa cum El i-a creat, trebuiau să devină aparținătorii cei mai apropiați ai familiei unui Dumnezeu nemărginit, cu toate că ei erau îmbrăcați în carne și sânge. Aceasta era o prezentare nemaiauzită a părtășiei: Duhul desăvârșit, nesfârșit, care este Domnul peste toate, și creaturile mici, limitate, care se numesc oameni.

Dar întrei ei a fost numai atât timp dragoste, până copiii de pe pământ au păcătuit. Această istorisire conduce prea departe, dar adevărul este, că oamenii au ales neascultarea și au trebuit să fugă rușinați dinaintea prezenței Sale. Un alt nume pentru neascultare este *păcat*, și el a devenit obstacolul de ne trecut dintre Creator și creaturile Sale. Din momentul acela oamenii au cunoscut pe Dumnezeu, așa cum se cunoaște o rudă îndepărtată, pe care niciodată nu ai cunoscut-o personal.

În anumite momente copiii de pe pământ au bănuț cum ar putea viața să fie altfel. Un poet s-a uitat în jurul lui la lumea frumoasă și s-a gândit la cele petrecute:

»*Când privesc cerurile, lucrarea mâinilor Tale, luna și stelele, pe care le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste.”*« (Psalmul 8, 3-5).

Distanța dintre Creatorul veșnic și copiii Lui mici, neputincioși, era prea mare. Urmarea a fost, că mulți dintre ei L-au ignorat. Cei mai buni și cei mai ascultători s-au străduit cu tot eroismul să placă lui Dumnezeu, dar caracterul omenesc recalitrant al neascultării a făcut să eșueze orice încercare.

Copiii nu aveau nicio imagine cu privire la slăbiciunea lor. Ei știau, că erau pierduți, și doreau după Tatăl, spre care îi atrăgeau toate dorințele lor. În momentele lor cele mai înțelepte și-au dat seama, că Tatăl lor de departe îi mai iubea și acum, cu toate greșelile care le-au făcut. Cu toate acestea era o dorință zadarnică, căci despărțirea a rămas. El este curat, și ei nu sunt curați. Cum puteau ei să năzuiască vreodată spre o desăvârșire, care să-i facă iarăși vrednici de El? Cum să refacă legătura cu El? Chiar dacă ar fi aruncat o scară de funie spre lună, era imposibil.

Dacă copiii au simțit așa de amară această pierdere, cu cât mai mare a fost durerea Tatălui? Ea era așa de mare, cât de mare a fost dragostea Lui. Așa cum este pentru fiecare, care are copii, așa erau copiii aceștia bucuria Lui cea mai mare. Ei L-au dezamăgit mereu, fiecare din ei, în fiecare zi, și cu toate acestea sentimentele Lui față de ei nu a devenit mai mici. El a iubit în chip desăvârșit fiecare copil, fără nicio restricție, ca și cum cel mic ar fi singurul Lui copil. De aceea Tatăl le-a dus dorul sute de ani și niciodată nu a încetat să se îndrepte spre ei. El a făcut-o pe tot felul de căi: prin măreția creației, prin darurile nemăsurate, pe care El li le-a dăruit, prin cuvântul profeților și învățătorilor. El a trimis slujitorii Lui cu o mulțime de mesaje, care în mii de feluri spuneau același lucru: „Veniți acasă, veniți acasă. Voi sunteți iubiți, acum și toată veșnicia.”

Marea problemă necesita o rezolvare. Primul pas a fost, copiii trebuiau să cunoască din nou pe Tatăl. Cum putea carnea păcătoasă să cunoască Duhul curat?

Trebuia să existe o cale, ca oamenii să poată ști cine este și ce este Dumnezeu, și astfel să poată cunoaște cum putea să fie viața. Dimensiunea acestei cunoașteri era desigur cu mult mai mare decât capacitatea lor de înțelegere. De exemplu, ei nu puteau niciodată să înțeleagă natura cerului. Ca să poată obține această înțelegere, ar fi trebuit să intre pe porțile cerului, dar aceasta era imposibil pentru ei în natura lor stricată.

Dar cerul putea să vină la ei.

Dumnezeu Însuși putea să facă această călătorie. El va putea să toarne dumnezeirea Lui în forma cărnii și sângelui și în chip de om să viziteze pământul. El putea să trăiască între oameni în toate privințele ca o ființă omenească – și totuși în același timp în orice privință să fie Dumnezeu. El a trimis deseori pe proroci, dar acum a vrut să facă ceva foarte deosebit. El a vrut să părăsească tronul, ca să locuiască între ei – ca Împărat deghizat, Domnul universului în veșmânt omenesc, Creatorul printre creaturile Sale.

Atunci toate ființele lui Dumnezeu puteau să-L cunoască. Oamenii de pe pământ puteau să vadă cum este Dumnezeu. Ei puteau să vadă credințioșia și dragostea Lui desăvârșită, dăruirea Lui totală chiar și față de aceia care sunt bolnavi sau slabi, sau au inima întunecată. Ei puteau să vadă, ce are valoare pentru El. Și în această întrupare în chip de om ei puteau să vadă un tablou desăvârșit al felului în care Dumnezeu a gândit să fie adevărata viață.

Toate acestea trebuiau să aibă loc, dacă Dumnezeu și omenirea trebuiau împăcate unul cu altul.

Domnul universului a venit în lumea aceasta. El a intrat în lumea noastră printr-o ușă numită Betleem, și prin aceasta lumea a fost schimbată pentru totdeauna.

»Și Cuvântul S-a făcut carne, și a locuit printre noi, și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr« (Ioan 1,14).

Întrebări la această temă

- În ce fel S-a revelat Dumnezeu oamenilor, înainte ca El să trimită pe Fiul Său?
- Pentru meditatea în continuare: Cum pot oamenii să primească o legătură cu Dumnezeul universului? Citiți următoarele versete, ca să cunoașteți planul lui Dumnezeu cu dumneavoastră: Ioan 3,16; Romani 3,23; Romani 6,23 și Romani 10,9,13.